

BEVARDĖ MERGINA

LISA REGAN

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Rudzevičiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2023

*Skiriu savo broliui Kevinui Brockui –
už tai, kad parodė, ką reiškia kovoti iki galo*

1 SKYRIUS

NEWS 5 – Akronas, Ohajas

2016 m. spalio 27 d.

Iš avarijos vietos pabėgus vairuotojui, žuvo vietinis paauglys

Šiąnakt *Aukštumų skvero* kvartale avariją sukėlęs ir iš įvykio vietos pasišalinęs asmuo mirtinai partrenkė devyniolikmetį vaikiną. Paauglį gatvėje apie 5 val. ryto rado vienas šunį vedžiojęs vietinis gyventojas. Nukentėjęsysis nugabentas į Akrono bendrosios medicinos pagalbos centrą, kuriame vėliau konstatuota jo mirtis. Žuvusiojo vardas ir pavardė neskelbiami, kadangi dar negautas šeimos narių sutikimas. Netoliese sankryžos, kurioje įvyko avarija, nebuvo jokių stebėjimo kamerų. Visus, turinčius bet kokios informacijos, policija ragina netylėti.

2 SKYRIUS

PIRMADIENIS

Svetainėje kaukė televizorius. Džouzė jį girdėjo antro aukšto miegamajame – net uždariusi duris. Atsklidus vietinės naujienų tarnybos WYEP transliuojamos laidos melodijos garsams, ji atsiduso ir, surinkusi ant naktinio staliuko gulėjusius vestuvinius žurnalus, laiptais nusileido į pirmą aukštą.

Džouzės sužadėtinis Lukas tįsojo išsidrėbęs sofoje, aukštas ir raumeningas jo kūnas užėmė beveik visą vietą. Ant kelių pasidėjęs išsineštinio maisto dėžutę iš putplasčio, kimšo gruzdintas bulvytes. Virš kavos staliuko iškeltomis kojomis beveik lietė krūvelę vestuvinių kvietimų šablonų, kuriuos Džouzė pastarąsias dvi savaites vis prašydavo peržiūrėti. Lukas sėdėjo prilipęs prie ekrano, žiūrėjo nenutrūkstamą vidurdienio žinių transliaciją iš šįryt prasidėjusio keliose valstijose vykusio žudiko teismo.

– Lukai, prašau, gal gali šiek tiek pritildyti?

Džouzės sužadėtinis į ją net nežvilgtelejo. Ant kavos staliuko padėjusi atsineštą krūvą žurnalų, Džouzė prisėdo šalia, savo šlaunimi liesdama jo koją. Lukas vis tiek neatitraukė akių nuo televizoriaus. Ekrane korespondentė Trinitė Pein stovėjo prie Alkoto apygardos teismo rūmų, vėjui kedenant tamsius plaukus ryžtingai kalbėjo į mikrofoną.

– Keliose valstijose siautėjusio žudiko Arono Kingo teisme šįryt numatyta išklausyti įžanginius šalių pasisakymus.

Tačiau ką tik pranešta, kad Kingas vos prieš kelias valandas kameroje paslydo ir, atsitrenkęs į kriauklę, prasiskėlė lūpą. Kalėjimo darbuotojų teigimu, prireikė kelių siūlių.

Prunkstelėjęs Lukas į burną įsidėjo dar vieną bulvytę.

– Paslydo. Tikrai taip ir įvyko.

– Lažinuosi, pasidarbavo sargybiniai, – tarė Džouzė, bandydama įtraukti sužadėtinį į pokalbį – pastaruoju metu Kingo byla buvo viena tų temų, kurias jis aptarinėdavo mieliausiai, – bet Lukas, regis, jos nė negirdėjo. Džouzė apsidairė.

– Nupirkai man sūrainį? – paklausė jo.

Jokio atsako. Giliai pasirausęs pagalvėse, Lukas ištraukė nuotolinio valdymo pultelį ir juo dar labiau pagarsino televizorių.

– Lukai, – kreipėsi Džouzė, bet šis, mostelėjęs ranka, ją nutildė.

Ekране šmėkstelėjus mėlynoms akims, Triniti kalbėjo toliau:

– Manoma, kad Aronas Kingas atsakingas už maždaug trisdešimt per pastaruosius ketverius metus Pensilvanijos valstijoje įvykdytų žmogžudysčių, nors, tyrėjams ištyrus DNR mėginius, Kingo kaltę pavyko įrodyti tik dėl aštuonių žmogžudysčių, iš kurių paskutinė įvyko čia pat – Alkoto apygardoje.

– Jį sustabdyti turėjau aš, – pašnibždomis tarstelėjo Lukas.

Jau ne kartą buvo Džouzei tai pasakojęs. Prieš metus vienam policininkui pavyko pagauti keliose valstijose siautėjusį žudiką, sustabdžius jį per įprastinį patikrinimą. Kingas lėkė centrinės Pensilvanijos 80-uju keliu, kaip tik toje magistralės vietoje, kurioje paprastai patruliuodavo Lukas. Tąvakar detektyvas pamainą apsikeitė su bendradarbiu, kad galėtų pavakarientauti su Džouze ir jos močiute Lizete, kuri šventė gimtadienį. Luko kolegai atiteko visa garbė ir fanfaros, sučiuopus valstiją beveik ketverius metus terorizavusį serijinį žudiką.

– Džiaugiuosi, kad sustabdei ne tu. Tave galėjo nužudyti, – paaiškino Džouzė, švelniai spustelėdama jo šlaunį. Nuo šio prisilietimo Luko kelis kaipmat truktelėjo.

Staiga atitraukusi ranką, Džouzė pajuto pažįstamą akių dilgčiojimą, tarytum tuoj prasiverš ašaros, tad ėmė mirksėti, kad jas sulaikytų. Neturėtų jaustis atstumiami – tai tęsiasi jau daugelį mėnesių, – bet jautėsi būtent taip.

– Lukai, – tarė Džouzė, paimdama jam iš rankų nuotolinio valdymo pultelį ir pritildydama garsą.

– Ei, – suriko jis ir pirmąkart tądien teikėsi į ją žvilgtelėti.

Džouzė prisivertė nusišypsoti.

– Maniau, šiandien pabūsime kartu. Tik tu ir aš. Jokio darbo, jokio blaškymosi.

– Juk esu čia, – atsakė jis.

Ne, nesi, – pagalvojo ji. Luko žvilgsnis vėl nukrypo į televizorių.

Nuo kavos staliuko Džouzė pakėlė vieną kvietimo į jų vestuves pavyzdį.

– Maniau, galėtume pakalbėti apie vestuves. Tavo sesė atsiuntė peržiūrėti šablonus.

– Tu rimtai? – piktai atšovė jis.

– Na, nebūtina rinktis kurį nors iš Kerianos atsiųstų kvietimų. Internetu turbūt rastume ir kitų. Atsinešiu kompiuterį.

– Džouze, prašau, ne dabar.

Džouzė spoksojo į Luką, jos kūnas įsitempė.

– A... Na, tada gal galėtume...

– Klausyk, šiandien tiesiog norėjau pailsėti, gerai?

– A, na, gerai, – sutiko Džouzė. – Pastaruoju metu retai kada randame laiko tiesiog kartu pailsėti, ar ne?

Tapusi Dentono policijos skyriaus viršininke, ji dirbo kur kas daugiau nei kada nors tikėjosi dirbsianti. Gyveno nuolat

kankinama kaltės. Žinojo, kad tai, kas kamavo Luką, nė kiek su ja nesusiję, bet negalėjo nusikratyti jausmo, kad jei skirtų jam daugiau laiko, galbūt mylimasis kasdien nuo jos taip netoltų.

Prisiartinusi Džouzė įsiriėmė Lukui į šoną, bet sužadėtinis pasitraukė šalin, pirštais grabinėdamas išsineštinio maiso dėžutės dugną ir ieškodamas paskutinės bulvytės. Tuščią dėžutę Lukui nusviedus į kitą sofos galą, Džouzė kilstelėjo antakį.

– Nori, kad išmesčiau už tave? – kandžiai paklausė ji.

– Nupirkau tau sūrainį, – tarė Lukas, tarytum nebūtų išgirdęs nė vieno per pastarąsias penkias minutes jos išstarto žodžio. – Jis virtuvėje.

Lukas mostelėjo į televizorių.

– Ša. Dabar jį veda į teismo rūmus.

Giliai atsidususi, Džouzė vėl įdėmiai pažvelgė į ekraną. Jai stebint, kaip, po švarku slėpdami Kingo galvą, šerifo pavadootojai jį lydėjo nuo automobilio iki teismo pastato, Lukas vos girdimai kone suurzgė.

– Nenori rodyti, kaip baisiai atrodo jo lūpa, – tarė Lukas.

Specialiai žiūrovams WYEP laidos ekrane trumpai parodyta Kingo veido nuotrauka. Kingas buvo jaunas, vos dvidešimt trejų, į akis krito papurtusi oda, nepaklusnūs plaukai ir reta netvarkinga barzda. Turėjo ilgą siaurą nosį, kurios galiukas kiek užsiriėtes, ir tamsias akis, tarsi kiaurai perreginčias kamerą. Kaskart, kai tik išvysdavo jo nuotrauką, Džouzę nukrėsdavo šurpas. Ji džiaugėsi, kad šį tipą sustabdė ne Lukas. Į jį sulaukiusį policininką Kingas kėsinosi dideliu peiliu – kaskart apmaudžiai guosdamasis, kad taip nepasisėkė, sužadėtinis šį faktą vis pamiršdavo.

Džouzės manymu, Lukui traumų ir taip pakaks iki gyvenimo galo, tad nereikėtų į sąrašą įtraukti ir užpuolimo peiliu.

Prieš pusantrų metų jis buvo pašautas ir vos nežuvo padėdamas Džouzei gimtajame mieste išaiškinti daugybę paauglių dingimo atvejų.

Tačiau Lukas, kuris kadaise atrodė toks mylintis, gerširdis ir aistringas sužadėtinis, apatišku nepažįstamuoju pavirto ne todėl. Prieš keturis mėnesius užsukęs į savo draugo Breidžio namus, ketindamas pažiūrėti NHL atkrintamasias varžybas, jos sužadėtinis išvydo, kad Breidis, nušovęs savo žmoną Evą, paleido kulka ir į save. Konvėjų šeima gyveno nedideliame Bauersvilio miestelyje, kuris nepriklausė Džouzės jurisdikcijai, taigi jai neteko išvysti nusikaltimo pasekmių, bet po to įvykio Lukas labai pasikeitė. Tarytum Breidis Konvėjus, nušovęs savo žmoną ir nusišovęs pats, su savimi būtų pasiėmęs ir tą Luko dalelę, kurios Džouzė nebesitikėjo dar kada išvysti. Kad ir kaip stengėsi, tiesiog nebeįstengė prasibrauti iki jo širdies. Kasdien juodu labiau tolo vienas nuo kito, o Džouzė vis labiau liūdėjo ir kankinosi nežinioje.

– Gyvas serijinis žudikas, – tarė Lukas. – Būčiau galėjęs jį suimti. Ar daug kas gali pasigirti suėmęs serijinį žudiką?

Džouzė galėjo.

– Ne viskas taip gražu, kaip atrodo, – tarė ji. Dar kartą paėmusi nuotolinio valdymo pultelį, išjungė televizorių.

– Lukai, šiandien esame kartu. Juk tikrai galėtume...

Lukas atsisėdo tiesia nugara, jo veidas nuraudo.

– Ei, aš žiūrėjau.

Išpešęs nuotolinio valdymo pultelį sužadėtinei iš rankų, įjungė televizorių ir vėl jį pagarsino.

– Lukai, bandau su tavimi kalbėtis, – tarė Džouzė.

Lukas niekaip neatplėšė akių nuo ekrano.

– Apie ką?

– Apie ką tik norėtum.

Luko žvilgsnis nuslydo kavos staliuku, paskui jis pažvelgė Džouzei į akis.

– Džouze, prašau, aš pavargęs.

Jau ketino jam atsakyti, bet pamatė, kad sužadėtinis ir vėl įnikęs į transliuojamą WYEP laidą, nutolęs per milijoną kilometrų, nors jų kūnus teskyrė vos keli centimetrai. Ne pirmą kartą Džouzė susimąstė, kas jam nutiko. Visada traukdavo būtent savo švelnumu, įgimtu galantiškumu ir absoliučiu paprastumu. Džouzė žinojo, kad tie šaltumo protrūkiai iš tiesų niekaip su ja nesusiję. Suprato tai. Bet nebuvo tikra, kiek dar jų pajėgs išverti.

Siūlė jam kreiptis į psichologą – juk tikrai nebuvo kaip reikiant apgalvojęs to, kas nutiko draugams, ir Džouzė įtarė, kad kaltino save. Jei tik būtų atvykęs keliomis minutėmis anksčiau, galbūt būtų galėjęs užkirsti tam kelią.

Tarp jų įsitvyrojus šaltai tylai, suskambo Džouzės mobilusis. Abu pasuko galvas į tą pusę, iš kurios atsklido garsas. Telefoną Džouzė buvo palikusi ant prieškambario staliuko.

– Turiu atsiliepti, – tyliai tarė ji.

Perėjusi per kambarį, Džouzė pačiuopo telefoną ir prispaudė jį prie ausies.

– Klausau, čia Džouzė.

Skambino leitenantas Nojus Freilis – jos, kaip viršininkės, pavaduotojas.

– Viršininke, – tarė Nojus. – Dar vienas įvykis. Manau, reikėtų tuoj pat susitikti.

Ji nepaklausė, kodėl. Tiesiog atsakiusi „Gera!“, išklaušė Nojaus paskubomis išpyškintą adresą, kuris, nujautė, turėtų būti pažįstamas, bet tą akimirką paprasčiausiai neiškilo atmintyje. Padėjusi ragelį, iš spintos pagriebė striukę.

– Džouze? – sušuko Lukas iš svetainės.

– Turiu važiuoti darbo reikalais, – tarė ji.